

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **M. P.**, zastoupeného JUDr. Stanislavem Lžíčarem, daňovým poradcem se sídlem v Praze 5, Holečkova 31, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Praha**, se sídlem v Praze 1, Washingtonova 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 4. 2. 2010, č.j.: 11994/09-1701-21/R

t a k t o:

I. Rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 4. 2. 2010, č.j.: 11994/09-1701-21/R, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 10.640,-Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Stanislava Lžíčáře, daňového poradce.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, doručenou k Městskému soudu v Praze dne 9. 4. 2010, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Celního ředitelství Praha (dále též žalovaného správního úřadu) ze dne 4. 2. 2010, č.j.: 11994/09-1701-21/R, kterým žalovaný správní úřad zamítl odvolání žalobce proti platebnímu výměru, vydanému Celním úřadem v Kolíně dne 28. 5. 2009. Žalobce má za to, že žalovaný správní úřad posoudil věc po právní stránce nesprávně, závěry žalovaného jsou v rozporu s obsahem správního spisu a procesní postup žalovaného je zatížen vadami, které mají podstatný vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobce v žalobním návrhu dále odůvodňuje námitku prekluze práva daň za rozhodné období vyměřit.

V bodě II podané žaloby žalobce popsal stručně průběh dosavadního řízení, v němž Celní úřad v Kolíně (dále též správce daně), vydal na základě vytykácího řízení podle ustanovení § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP), platební výměr ze dne 28. 5. 2009, kterým bylo rozhodnuto o výši spotřební daně za zdaňovací období únor 2007. Důvodem zahájení vytykácího řízení byly

tvrzené pochybnosti správce daně o správnosti uváděného označení vybraných výrobků, množství vybraných výrobků a výši daně, když konstatované pochybnosti se vztahují k daňovému přiznání a vykázaným údajům v něm. Daňové přiznání podal žalobce za únor 2007 k rukám správce daně dne 12. 4. 2007 a vykázal v něm dle zákonem stanovené evidence daň za zdaňovací období únor 2007 ve výši 37.630,-Kč a množství vybraných výrobků v měrných jednotkách. O odvolacích námitkách rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že žádné z odvolacích námitek nepřiznal důvodnost a vymezil žalobní námitky, které označil pod čísly 1 až 10, kdy jednotlivé námitky posoudil tak, jak je zřejmé z doručené žalobou napadeného rozhodnutí.

Předmětem sporu je otázka, zda u konkrétního množství vybraných výrobků ve smyslu zákona č. 353/2003 Sb., o spotřební dani, ve znění platném pro rok 2007, odvedl žalobce spotřební daň či nikoliv. Dotčené vybrané výrobky ve smyslu tohoto zákona zajistil sám žalovaný při domovní prohlídce, kterou u žalobce provedl dne 13. 2. 2007. Na základě této skutečnosti bylo zahájeno Celním úřadem v Kolíně - ve vztahu ke zdaňovacímu období únor 2007 - vytykácí řízení, které mělo objasnit údaje vykázané žalobcem v daňovém přiznání ke spotřební dani za toto zdaňovací období. Správce daně předložil domněnku, že u domovní prohlídkou zajištěných vybraných výrobků žalobce neprokázal jejich zdanění a tedy měly být zahrnuty do daňového přiznání za zdaňovací období únor 2007.

Ve vytykáčím řízení byly provedeny důkazní prostředky, byly doloženy listinné důkazy a bylo žalobcem doloženo, že spotřební daň ze sporných vybraných výrobků byla zaplacená již v roce 2003, tedy v době, kdy správu daně vykonávaly místně příslušné finanční úřady. K tomu byly doloženy evidence včetně dokladu o zaplacení spotřební daně ve výši 1.726.172,-Kč. Spornou se stává zejména otázka způsobu hodnocení důkazů a postup správce daně, který část navržených důkazů z důvodů jejich údajné nadbytečnosti vůbec neprovedl. Sám žalovaný správní úřad podle obsahu správního spisu ve věci disponuje celou řadou dalších důkazů, které podle názoru žalobce vyvracejí správnost jak výše spotřební daně, jak byla na základě vytykáčím řízení vyměřena, tak i správnost ve vztahu ke zdaňovacímu období únor 2007, do kterého byla spotřební daň ze sporných výrobků přiřazena. Žalovaný tyto důkazy při posouzení dané věci nehodnotil, řadu důkazů i přes návrh žalobce odmítl do spisu zařadit, byť je jejich existence prokázána a důkazy, získané samotným žalovaným, se prokazatelně vztahují k dané věci. Vyjádření žalovaného v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nepřesné a pomíjí obsah správního spisu. Žalovaný se podle názoru žalobce nevyrovnal s postupem správce daně, který v řízení před prvním stupněm neprovedl důkazy, navržené za účelem objasnění skutečností nebo okolností, které se jeví straně žalované jako sporné. Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí není zřejmá jeho správní úvaha, vůbec není zřejmé, co vlastně žalovaný hodnotí ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 ZSDP a pokud odkazuje ve svém odůvodnění na listiny, které jsou dnes obsahem spisu, činí tak způsobem účelovým, bez toho, aby uvedl, že se k dané věci vztahují i další doklady a listiny, jak byly v průběhu vytykáčím řízení předloženy, či jak byly zajištěny do správního spisu.

Podle názoru žalobce se ani správce daně ani žalovaný nevyrovnali s vysvětlením, které přednesl k dané věci žalobce, a to konkrétně na straně 10 protokolu ze dne 14. 5. 2009, kde vysvětlil zmíněný údajný rozpor a navrhl na prokázání svého vysvětlení i důkazní prostředek – svědeckou výpověď. Dále byly žalobcem předloženy tabulky dle jeho evidence, které zpochybňují výpočty správce daně. S tím vším se správce daně vyrovnal konstatováním, že tabulky zpracované žalobcem jsou nevěrohodné, stejně tak je dle správce daně vysvětlení spojené s návrhem svědecké výpovědi nevěrohodné a výsledky svědků pana L., pana F. a

firmy HAMICO, s.r.o. jsou nadbytečné. I přes námitky v této věci správce daně setrval na svých závěrech, což vedlo k situaci, že žalobce odmítl s odůvodněním podepsat zprávu o výsledku vytýkacího řízení. Sám žalovaný se k otázce odmítnutí provedení navržených důkazních prostředků nevyjádřil, byť mu tato skutečnost z obsahu správního spisu musí být známa.

Žalobce poukázal na skutečnost, že ve věci byl vyslechnut jako svědek pan P., který se vyjadřoval k otázkám převodu vybraných výrobků, k jejich množství a další manipulaci s nimi. Bez existence jediného důkazu, který by zpochybnil pravdivost svědecké výpovědi, hodnotí žalovaný tento důkaz jako nepodstatný s odůvodněním, že svědek v době výslechnu se zbožím již nedisponoval. Kromě neprovedených navržených důkazů, bez řádného zhodnocení důkazů dalších, žalovaný odmítl jako neprůkazné žalobcem vedené listiny pro výpočet spotřební daně. V průběhu řízení byly doloženy daňové doklady, kterými byl vyúčtován prodej vybraných výrobků panu P., když tyto doklady jsou ve shodě s jeho svědeckou výpovědí. Rovněž byly doloženy evidence, které prokazují, že žalobce zahrnul dotčené daňové doklady do výpočtu k odvodu jak daně z přidané hodnoty, tak i spotřební daně za období listopad 2003. V souhrnu těchto důkazů, ze kterých vycházel i výpočet daňové povinnosti v rozhodném období, pak žalobce doložil i zaplacení spotřební daně ve výši 1.726.172,-Kč. Žalovaný však veškeré tyto důkazy odmítl.

Podle názoru žalobce a v rozporu s názorem žalovaného bylo vytýkacím řízením prokázáno jak dokladově tak svědecky, že dnes sporné vybrané výrobky se staly předmětem obchodní činnosti mezi žalobcem a třetí osobou již v roce 2003. Správce daně ani přes rozsáhlé šetření nezjistil žádnou zásadní a podstatnou skutečnost, která by takový závěr vyvracela a jako logická se jeví i námitka, podle které by v případě, kdy by podle závěrů správce daně daňový subjekt vyrobil dnes sporné vybrané výrobky později než v roce 2003, pak by minimálně výpočet daňové povinnosti v rozsahu více než jeden milion korun musel být zcela jiný a nemohl by korespondovat s evidencemi výpočtu pro potřebu jak spotřební daně, tak i daně z přidané hodnoty. Tyto daně byly žalobcem řádně zaplacený. Proces dokazování v rámci daného vytýkacího řízení tak trpí vadou, která má vliv na zákonnost celého meritorního rozhodnutí.

Pod bodem III podané žaloby žalobce namítal, že účelová činnost správce daně, směřující k podřazení vzniku povinnosti daň přiznat a zaplatit do jiného období než období, vymezeného zákonem, je postupem mimo zákon s vlivem na věcnou správnost meritorního rozhodnutí o věci a s důsledkem a vlivem na zákonnost celého rozhodnutí o vyměření spotřební daně za zdaňovací období v únoru 2007. Vybrané výrobky, které správce daně a žalovaný podrobili dani v únoru 2007, prokazatelně existovaly již v období března 2006, toto zboží sledoval a kontroloval sám žalovaný svými technickými prostředky, zboží bylo mimo území daňového skladu a sám žalovaný ve svých zpracovaných listinách konstatoval důvodné podezření, že se jedná o vybrané výrobky, které nejsou zdaněny spotřební daní. Takovému závěru nasvědčují bez pochybností i zmíněné záznamy o sledování osob a věcí, které jednak popisují uložené vybrané výrobky a konstatují odebrání vzorků, přičemž tyto záznamy byly pořízeny v srpnu a říjnu 2006. Veškerá tato argumentace se váže k námitce stran porušení zásady oficiality, když porušení této zásady daňového řízení má vliv na špatné vymezení zdaňovacího období, ve kterém může být spotřební daň ve smyslu hmotného práva vyměřena. Pokud žalovaný posuzuje podmínky naplnění ustanovení § 2 odst. 6 ZSDP až od okamžiku, kdy sám vykonal domovní prohlídku u žalobce, posuzuje tuto otázku nesprávně a v rozporu s obsahem správního spisu. Současné jsou jeho závěry v této věci nepřezkoumatelné, neboť činnost žalovaného, směřující ke kontrole a zjištění vybraných výrobků, která předcházela

období od roku 2004 do února 2007 (samotné domovní prohlídce), je žalovaným pomíjena jakoby neexistovala, což není v souladu s prokázanými fakty, obsaženými ve spisovém materiálu. Z pohledu hmotného práva - zákona o spotřební dani - není podle názoru žalobce nikde prokázáno ani vysvětleno, jak jsou naplněny podmínky uvedení ustanovení § 9 a § 67 zákona o spotřebních daních. Pokud by bylo skutečností, že dotčené vybrané výrobky podléhají spotřební dani, tak v žádném případě nemohou být podřazeny pod zdaňovací období únor 2007, kam je svým rozhodnutím podřazuje správce daně a žalovaný.

V bodě IV podané žaloby přednesl žalobce námitku, směřující k porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Žalobce odkázal na skutečnost, že dne 9. 6. 2009 podal cestou Generálního ředitelství cel návrh podle ustanovení § 5 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků ohledně možné delegace místní příslušnosti, přičemž tomuto návrhu nebyla přiznána důvodnost a Generální ředitelství cel návrhu žalobce nevyhověla. Žalovaný správní úřad se přiklonil k právnímu názoru svého nadřízeného a o podaném odvolání sám rozhodl, přičemž žalobce má z důvodů, popsanych v žalobě, za to, že žalovaný jako odvolací orgán se podílel jak na vlastním dokazování a shromažďování důkazů v řízení před správním orgánem prvního stupně i v době před zahájením vlastního vytykácího řízení, a dále po celou dobu vytykácího řízení a v řízení odvolacím disponoval doklady a důkazy, které mají zásadní vliv na posouzení celé věci. Tyto doklady se vztahem k věci však žalovaný před žalobcem zatajil a i přes prokázání jejich existence je odmítl založit do spisu. Pokud správce daně v prvním stupni považoval za nutné vyslechnout konkrétní pracovníky žalovaného jako svědky v daňovém řízení, když se jednalo o osoby, které přímo zajišťovaly a dokumentovaly existenci sporných vybraných výrobků, byl jejich svědecký výslech znemožněn tím, že konkrétní pracovníci žalovaného nebyli zbaveni povinnosti mlčenlivosti.

V bodě IV podané žaloby dále žalobce namítal, že uplynula prekluzivní lhůta pro vyměření daně. Podle názoru žalobce přednesené právní hodnocení v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není správné. Žalovaným zmiňovaný odbor pátrání a dohledu je jedním z útvarů či složek Celního ředitelství Praha, tedy správce daně. Sám odbor či složka pátrání a dohledu nemá jinou subjektivitu, než jako součást Celního ředitelství Praha. Není podstatné, z jakého řízení se důkazní prostředek odvíjí, ale zda splňuje znak zákonnosti ve smyslu věty první ustanovení § 31 odst. 4 ZSDP. Výzva správce daně, která byla zaslána žalobci ve věci zahájení vytykácího řízení, vysvětluje své pochybnosti s odkazem na zjištění, provedená při domovní prohlídce, kterou realizoval sám žalovaný a nejednalo se o úkon ve smyslu zákona o správě daní a poplatků. Žalobce proto dovozuje, že nejpozději ke dni 27. 3. 2006 byly splněny podmínky pro zahájení daňového řízení ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 ZSDP, podle kterého je povinen správce daně zahájit daňové řízení i z vlastního podnětu vždy, jakmile jsou splněny zákonné podmínky pro vznik či existenci daňové pohledávky, a to i v případech, kdy daňový subjekt nesplnil v tomto směru buď vůbec, nebo řádně své povinnosti. Pokud již v březnu 2006 konstatuje správce daně u žalobce existenci nezdaněného lihu, který je uložen mimo daňový sklad, byl povinen ve smyslu zásady oficiality zahájit daňové řízení. Dotčené vybrané výrobky, respektive nezdaněný lih, nespádá do období února 2007, ale do období března 2006. Pokud tedy správce daně zahájil vytykácí řízení až se vztahem k únoru 2007, týká se jeho úkon lhůty podle ustanovení § 47 odst. 2 ZSDP tohoto zdaňovacího období. Žalobce namítal, že v dané věci je existence dnes sporných vybraných výrobků prokázána již v březnu 2006 a nejpozději v srpnu 2006, kdy žalovaný při svém vstupu do objektu skladu vybrané výrobky zjistil a odebral z nich vzorky a v takovém případě uplynula prekluzivní lhůta k dodatečnému vyměření daně dnem 31. 3. 2009, nejpozději dnem 31. 8. 2009. Žalovaný však o věci pravomocně rozhodl až dne 9. 2. 2010, kdy bylo meritorní rozhodnutí o odvolání doručeno žalobci. Navíc účelově a v rozporu s obsahem spisu vedl

správce daně vytýkáci řízení se vztahem ke zdaňovacímu období únor 2007, když vybrané výrobky byly zjištěny se vztahem ke zdaňovacímu období března 2006. Pokud tedy správce daně, respektive žalovaný nejpozději v březnu 2006 konstatoval existenci nezdaněného lihu, uloženého mimo daňový sklad, je zřejmé, že již v březnu 2006 vznikla povinnost spotřební daň zaplatit. Podřazení takové povinnosti do zdaňovacího období únor 2007 je v rozporu se zákonem, podle názoru žalobce jde o účelový postup se snahou prodlužovat lhůtu k vyměření daně, když lhůta k této věci počala pro vyměření běžet uplynutím zdaňovacího období březen 2006 a skončila podle ustanovení § 47 odst. 2 ZSDP dnem 31. 3. 2009, nejpozději dnem 31. 8. 2009.

V bodě V podané žaloby žalobce namítal, že zásadní podmínkou při procesu dokazování a získávání důkazních prostředků je podmínka, vyjádřená jako povinnost dodržení postupu dle zákona. Jinak řečeno, každý důkazní prostředek musí obsahovat atribut zákonnosti postupu při jeho pořízení. Podle názoru žalobce není podstatné, v jakém řízení byly získány důkazní prostředky a i v dané věci je jedním z rozhodujících důkazů právní úkon domovní prohlídky, při které byly zajištěny dnes sporné vybrané výrobky. Právě od tohoto důkazu žalovaný odvíjí lhůtu a zdaňovací období únor 2007. Podle názoru žalobce je nesporné, že domovní prohlídka je úkonem podle trestního řádu v řízení trestním a přesto tato skutečnost nebrání žalovanému, aby výsledek takového právního úkonu využil v řízení daňovém. Je nelogické, když jeden právní úkon z trestního řízení jako legální připouští a jiné odmítá. Žalobce tak nemůže souhlasit se závěrem žalovaného, podle kterého není odvolací orgán příslušný v odpovědi na otázku, zda důkazní prostředky, zajištěné v rámci domovních prohlídek, jsou v souladu se zákonem či nikoliv. Správní orgán musí posoudit a odůvodnit, zda důkazní prostředek, který osvědčuje jako důkaz a o který opírá své meritorní rozhodnutí, byl získán v souladu se zákonem. Pokud tak neučiní, zatěžuje své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. V dané věci požadavek žalobce stran vyjádření se k zákonnosti či nezákonnosti postupu při vedení domovní prohlídky je důvodný. Žalobce v řízení namítal a předložil námitku, která popírala zákonnost postupu orgánu veřejné moci při provedení domovní prohlídky, tedy i při zajištění vybraných výrobků, které jsou předmětem vyměření spotřební daně za zdaňovací období únor 2007. Žalobce pak v řízení před správním orgánem namítal nezákonné provedení domovních prohlídek z důvodu absence neodkladnosti, která jako jediná mohla odůvodnit postup, realizovaný Celním ředitelstvím Praha při domovních prohlídkách a zajištění vybraných výrobků, které jsou předmětem daňového řízení. Právní otázku k zákonnosti či nezákonnosti postupu při domovních prohlídkách v řadě případů posuzoval i Ústavní soud. Žalobce v podané žalobě citoval řadu rozhodnutí Ústavního soudu, týkajících se problematiky zákonnosti domovní prohlídky a prohlídky nebytových prostor s tím, že právní argumentací dovodil, že domovní prohlídky byly realizovány v rozporu se zákonem a i zajištění vybraných výrobků, které jsou dnes předmětem spotřební daně za zdaňovací období únor 2007, bylo provedeno v rozporu se zákonem. Žalovaný se v takové situaci nemůže vyhnout posuzování otázky zákonnosti získání důkazního prostředku a důkazu, o který opírá své rozhodnutí. V dané věci se žalovaný takovému posouzení vyhnul s odůvodněním, podle kterého není oprávněn posoudit, zda právní úkon (zde domovní prohlídka včetně zajištění vybraných výrobků), byly provedeny v souladu či v rozporu se zákonem. Tímto postupem žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, když tato vada má zásadní vliv na zákonnost celého meritorního rozhodnutí.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 28. 7. 2010 vyplývá, že žalovaný správní úřad zastává názor, že v daném případě je prokazatelné, že postup Celního úřadu v Kolíně byl zcela v souladu se zákonem, pokud podřadil vznik

povinnosti daň přiznat a zaplatit v měsíci únoru 2007 a nikoli v období roku 2006, požadovaném žalobcem. Tuto skutečnost žalovaný dovozuje ze skutečnosti, že informace, prokazující nezdanění předmětných vybraných výrobků, byly správci daně poskytnuty ze strany Celního ředitelství Praha, odboru pátrání, v měsíci dubnu 2007. V této době poskytl odbor pátrání, nacházející se v postavení orgánu činného v trestním řízení, důkazy z trestního řízení. Pro dokazování v rámci daňového řízení je podle názoru žalovaného platné, že použití důkazních prostředků, obstaraných v souladu s jinými procesními předpisy, než je zákon o správě daní a poplatků, je možné jen za specifických podmínek, které nejsou v moci správce daně. V daném případě se jednalo o důkazy, obstarané orgány činnými v trestním řízení a nikoli o důkazy zjištěné správcem daně.

Důkazy, avizované žalobcem, tedy získané odborem pátrání a založené ve spisovém materiálu, byly orgánem činným v trestním řízení odtajněny ke dni 13. 2. 2007. Toto datum je podle názoru žalovaného možno považovat za nosné pro další postup správce daně, který se k tomuto datu dozvěděl informace relevantní pro zahájení daňového řízení, jehož výsledkem byl vydaný platební výměr a rozhodnutí žalovaného napadené žalobou. Postup správce daně byl v souladu se zákonem, když spotřební daň z předmětných vybraných výrobků vyměřil k měsíci lednu 2007. Pro tento postup svědčí i zjištěný skutkový stav, tedy že správce daně zjišťoval existenci nezdaněných vybraných výrobků k měsíci lednu 2007 a nikoli dříve.

Podle zákona o spotřebních daních, konkrétně ustanovení § 1 odst. 3 platí, že správu daní vykonávají celní úřady a celní ředitelství, příslušné podle sídla nebo místa pobytu plátce daně, pokud tento zákon nestanoví jinak. Z těchto skutečností žalovaný dovozuje, že není možné uplatnit zjištěné informace během rozpracovaného přípravného řízení vůči žalobci, když se jedná o specializované řízení v rámci trestního řízení, konkrétní závěry nejsou k dispozici a jednalo by se zjevně o popření smyslu vedeného trestního řízení, kdyby orgán činný v trestním řízení postupoval dílčí informace správci daně, který by na jejich základě zahájil daňové řízení a seznamoval by s takto zjištěnými informacemi daňový subjekt. Tento závěr je z pohledu žalovaného absurdní a nemá podporu ani v legislativě. Z tohoto důvodu nelze dovozovat závěr, že odbor pátrání Celního ředitelství v Praze se přede dnem 13. 2. 2007 nacházel v postavení správce daně. Žalovaný nepopírá, že operativní sledování odboru pátrání Celního ředitelství Praha probíhalo již v době před únorem 2007. Nosnou informací v tomto případě je však skutečnost, kdy se správce daně dozvěděl relevantní důkazy k datu 13. 2. 2007, což je datum odtajnění předmětných listin, postoupených správci daně Celnímu úřadu Kolín v měsíci dubnu 2007. Tyto důkazy byly získány od specializovaného orgánu odboru pátrání Celního ředitelství Praha, nacházejícího se v postavení policejního orgánu a nikoli v postavení správce daně, jak nesprávně dovozuje žalobce. Na základě uvedeného se dle názoru žalovaného nemůže uplatnit námitka žalobce ohledně prekluze práva, vztahovaná do roku 2009 a další uváděné námitky.

Žalobce využil svého práva a podal k obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu dne 23. 8. 2010 repliku, v níž namítal, že v dané věci je spornou otázkou zdaňovací období února 2007, kam podřadil vyměření daně správce daně i žalovaný a března 2006, kdy byly pro vyměření daně splněny zákonem předpokládané podmínky. Žalovaný se ve vyjádření k podané žalobě hmotně právní úpravou vůbec nezabývá a v žalobou dotčeném rozhodnutí odkazuje na podmínky ustanovení § 9 odst. 3 písm. e) zákona o spotřební dani, podle kterého vzniká povinnost daň přiznat a zaplatit dnem zjištění vybraných výrobků u plátců, uvedených v ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřební dani. Přitom ale žalovaný zcela pomíjí další podstatné ustanovení zákona, ve znění platném ke dni 31. 12. 2007, tedy v rozhodném období. Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona o spotřebních daních je plátcem

daně s povinností daň zaplatit fyzická osoba, která použije vybrané výrobky osvobozené od daně pro jiné účely, než na které se osvobození od daně vztahuje. Sám žalovaný konstatuje v únoru 2006 existenci nezdaněného lihu, který byl navíc zjištěn mimo daňový sklad. Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o spotřební dani vzniká obecně a vždy povinnost daň zaplatit okamžikem uvedení vybraných výrobků do volného oběhu. Pokud správce daně, respektive žalovaný nejpozději v březnu 2006 konstatoval existenci nezdaněného lihu, uloženého mimo daňový sklad, je podle názoru žalobce zřejmé, že již v březnu 2006 vznikla povinnost spotřební daň zaplatit. Podřazení takové povinnosti až po zdaňovací období únor 2007 je v rozporu se zákonem, podle názoru žalobce jde o účelový postup se snahou prodlužovat lhůtu k vyměření daně, když lhůta v této věci počala pro vyměření běžet uplynutím zdaňovacího období březen 2006 a skončila podle ustanovení § 47 odst. 2 ZSDP dne 31. 3. 2009.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 27. 1. 2011 zástupce žalobce odkázal v plném rozsahu na podanou žalobu a zdůraznil, že v daném případě bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno na základě vytýkacího řízení, které bylo zahájeno podle ustanovení § 43 zákona o správě daní a poplatků na základě výzvy k daňovému přiznání, které bylo podáno ve výši nula. V daném případě šlo o vyměření spotřební daně. Žalobce má za to, že v průběhu řízení prokázal, že k dotčeným výrobkům byla daň v minulosti již zaplacená, kromě dokladů, které byly v průběhu správního řízení předloženy, tuto skutečnost prokázal i svědecky. Pokud měl správce daně pochybnosti, nic mu nebránilo v tom, aby provedl výslech svědků, které žalobce v průběhu řízení navrhoval, správce daně však výslech svědků - zejména svědků L. a F. - odmítl a neprovedl ji. Na druhé straně v určité fázi řízení rozhodl, že bude vyslýchat pracovníky celních úřadů, přitom k výslechu svědků, které navrhoval žalobce, nedošlo. V daném případě je atypická situace v tom, že žalobce byl po dlouhou dobu pod utajeným dohledem a tak vyvstává první otázka, kdy správce daně zjistil, že došlo k rozhodným skutečnostem. Žalobce má za to, že tyto skutečnosti věděl správce daně od února roku 2006. Jestliže měl tedy za to, že předmětné výrobky, konkrétně líh, nebyly zdaněny, věděl to od tohoto data. V této souvislosti je nutno poukázat na ustanovení § 68 zákona o spotřební dani a z toho vyplývá, že jestliže se správce daně údajně o nezdaněném lihu dozvěděl v únoru 2006, nebylo možno ho danit v měsíci březnu roku 2007. Druhou otázkou pak v této souvislosti je, že na řadě úkonů se žalovaný podílel právě v souvislosti s utajeným dohledem a následně pak ve věci rozhodoval. Proto také žalobce požadoval, aby byl určen jiný správce daně. Této žádosti nebylo vyhověno a tak došlo k tomu, že ve věci rozhodoval ten, kdo se v podstatě podílel na řízení v prvním stupni. Zákon o spotřební dani i zákon o správě daní a poplatků hovoří o tom, že orgánem je celní ředitelství, tedy celní ředitelství jako celek, nehovoří se o jednotlivých odborech. Proto tvrzení žalovaného, že se na věci podílel jiný odbor coby orgán činný v trestním řízení, je irelevantní a nepodstatné. Z hlediska zákona je nutno vycházet z toho, že veškerou činnost prováděl žalovaný. Pokud bylo v průběhu řízení či v napadeném rozhodnutí tvrzeno, že předložené doklady nepostačují, pak se nabízí otázka, proč žalovaný, respektive prvostupňový správní orgán neprovedl výslechy svědků, které žalobce navrhoval právě k prokázání tvrzených pochybností ze strany správních orgánů.

Zástupce žalovaného správního úřadu u jednání soudu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k podané žalobě se zdůrazněním, že je nutno rozlišovat v postavení jednotlivých celních orgánů. Odbor 03 je v postavení orgánu činného v trestním řízení a nikoli v postavení správce daně. Rozhodné informace se pak správce daně dozvěděl od tohoto odboru jako od orgánu činného v trestním řízení. Postavení celních orgánů je

odvozeno z ustanovení § 12 trestního řádu, kde je výslovně stanoveno, že celní orgány jsou orgány činnými v trestním řízení. Nejde tedy o správce daně.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Průběh správního řízení před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí je podrobně popsán v podané žalobě, přičemž po stránce skutkové mezi žalobcem a žalovaným správním úřadem nejsou rozpory o tomto průběhu.

Dne 6. 4. 2007 vydal celní úřad rozhodnutí – výzvu k podání daňového přiznání ke spotřební dani podle ustanovení § 40 ZSDP, kterým žalobce vyzval k podání daňového přiznání podle zákona o spotřebních daních za zdaňovací období únor 2007. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 10. 4. 2007.

Dne 12. 4. 2007 obdržel celní úřad od žalobce daňové přiznání ke spotřební dani z lihu za zdaňovací období únor 2007 s přiznaným množstvím lihu 1,42 hl a daní ve výši 37.630,- Kč.

Protože celní úřad pojal pochybnosti o správnosti podaného přiznání, vydal dne 4. 5. 2007 výzvu podle ustanovení § 43 ZSDP, ve které specifikoval své pochybnosti o podaném přiznání. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno 7. 5. 2007.

Výsledky vytýkacího řízení byly celním úřadem shrnuty ve zprávě o vytýkacím řízení ze dne 27. 5. 2009 a byly podkladem pro vydání platebního výměru čj. 11003/09-177500-024 ze dne 28. 5. 2009. Tímto rozhodnutím uložil celní úřad žalobci povinnost zaplatit spotřební daň z lihu za zdaňovací období únor 2007, přičemž přiznal vybrané výrobky v množství 39,74 hl. a celkovou daňovou povinnost vyměřil ve výši 1.053.110,-Kč. Platební výměr byl žalobci doručen dne 6. 4. 2009.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání dne 28. 5. 2009, v němž namítal shodně jako v podané žalobě.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4. 2. 2010, jímž odvolání zamítl jako nedůvodné se závěrem, že neshledal podmínky pro zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního). Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, kterým žalovaný správní úřad zamítl odvolání žalobce proti platebnímu výměru, vydanému Celním úřadem v Kolíně dne 28. 5. 2009, kterým bylo rozhodnuto o výši spotřební daně za zdaňovací období únor 2007.

Podle ustanovení § 2 zákona o správě daní a poplatků, účinného pro rok 2007, při správě daně jednají správci daně v řízení o daních (dále jen "daňové řízení") v souladu se

zákony a jinými obecně závaznými právními předpisy, chrání zájmy státu a dbají přitom na zachování práv a právem chráněných zájmů daňových subjektů a ostatních osob zúčastněných na daňovém řízení. Správci daně postupují v daňovém řízení v úzké součinnosti s daňovými subjekty a při vyžadování plnění jejich povinností v daňovém řízení volí jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a umožňují přitom ještě dosáhnout cíle řízení, tj. stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy. Při rozhodování hodnotí správce daně důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Daňové řízení je povinen správce daně i z vlastního podnětu zahájit vždy, jakmile jsou splněny zákonné podmínky pro vznik či existenci daňové pohledávky, a to i v případech, kdy daňový subjekt nesplnil v tom směru buď vůbec, nebo řádně své povinnosti.

Podle ustanovení § 31 odstavec 4 zákona o správě daní a poplatků, účinného pro rok 2007, lze jako důkazních prostředků užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Jde zejména o různá podání daňových subjektů (přiznání, hlášení, odpovědi na výzvy správce daně apod.), o svědecké výpovědi a znalecké posudky, veřejné listiny, zprávy o daňových kontrolách, protokoly a úřední záznamy o místním šetření a ohledání, povinné záznamy vedené daňovými subjekty a doklady k nim apod. Pokud ohledání nebylo možno provést v rámci místního šetření nebo daňové kontroly, provede se u správce daně. Jednotlivé skutečnosti rozhodné pro daňové řízení se prokazují v rámci důkazního řízení. Provedené důkazní řízení pak osvědčí, které z předložených důkazních prostředků se staly skutečně důkazem.

Podle ustanovení § 43 zákona o správě daní a poplatků, účinného pro rok 2007, vzniknou-li pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, nebo dodatečného daňového přiznání nebo hlášení a dokladů daňovým subjektem předložených nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, sdělí správce daně tyto pochybnosti daňovému subjektu a vyzve jej, aby se k nim vyjádřil, zejména aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil a nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů řádně prokázal. Ve výzvě daňovému subjektu určí správce daně přiměřenou lhůtu k odpovědi, která nesmí být kratší patnácti dnů, a poučí ho o následcích spojených s tím, jestliže pochybnosti neodstraní nebo nedodrží stanovenou lhůtu. Pokud je den podání daňového přiznání nebo hlášení dnem počátku běhu lhůty pro rozhodnutí správce daně nebo pokud je počátek běhu lhůty od tohoto dne odvozován, běh lhůty se vydáním výzvy podle předchozích odstavců přerušuje a nová lhůta počne běžet až ode dne, kdy jsou odstraněny pochybnosti vytýkané správcem daně ve výzvě.

Podle ustanovení § 47 zákona o správě daní a poplatků, účinného pro rok 2007, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat. Byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

Podle ustanovení § 9 odstavec 1 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve

znění účinném pro rok 2007, povinnost daň ve stanovené lhůtě přiznat a zaplatit vzniká okamžikem uvedení vybraných výrobků do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky. Podle odstavce 3 písmeno e/ téhož právního ustanovení povinnost daň přiznat a zaplatit vzniká také dnem nabytí vybraných výrobků nebo dnem jejich prodeje plátcí uvedenými v ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) nebo dnem zjištění vybraných výrobků u těchto plátců, a to tím dnem, který nastal dříve.

Podle ustanovení § 4 odstavec 1 písmeno b/ zákona o spotřebních daních je plátcem fyzická nebo právnická osoba, již vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit

1. při dovozu (§ 9 odst. 2),
2. v případě použití vybraných výrobků osvobozených od daně pro jiné účely, než na které se osvobození od daně vztahuje [§ 9 odst. 3 písm. b)],
3. v případě použití vybraných výrobků, u nichž byla vrácena daň, pro jiné účely, než na které se vrácení daně vztahuje [§ 9 odst. 3 písm. c)],
4. v případě ztráty nebo znehodnocení vybraných výrobků [§ 9 odst. 3 písm. d)],

Podle ustanovení § 4 odstavec 1 písmeno f/ zákona o spotřebních daních je plátcem fyzická nebo právnická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky ve větším množství, uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně.

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Celního ředitelství Praha, kterým žalovaný správní úřad zamítl odvolání žalobce proti platebnímu výměru, vydanému Celním úřadem v Kolíně dne 28. 5. 2009, kterým bylo pravomocně rozhodnuto o výši spotřební daně, kterou je žalobce povinen zaplatit za zdaňovací období únor 2007.

Městský soud v Praze dospěl po provedeném řízení k závěru, že žaloba byla podána zčásti důvodně. Důvodnou soud shledal především žalobní námitky, v nichž žalobce poukazoval na skutečnost, že v rámci řízení před správcem daně nebyly provedeny výslechy žalobcem navržených svědků – jednatele obchodní společnosti HAMICO, spol. s r.o., dále pana M. L. a pana I. F. Soud má za to, že žalobce prostřednictvím svého zmocněného zástupce v daňovém řízení řádně navrhl výslech těchto osob, přičemž správce daně se s uvedeným návrhem důkazních prostředků vypořádal v rámci protokolu o ústním jednání před Celním úřadem v Kolíně dne 27. 5. 2009 tím, že uvedené svědecké výpovědi by – s ohledem na další obsah citovaného protokolu – nepřinesly nové informace k předmětnému daňovému řízení a k prokázání zdanění vybraných výrobků. Žalobce prostřednictvím svého zástupce i v podaném odvolání proti platebnímu výměru ze dne 28. 5. 2009, respektive v jeho doplnění ze dne 1. 7. 2009 zopakoval odvolací námitku nedostatečně objasněného skutkového stavu a námitku nevypořádání se s důkazními návrhy účastníka daňového řízení. Soud má za to, že byť se tak v odvolacím řízení stalo pouze v obecné poloze (kdy odvolatel znovu výslovně nevyjmenoval důkazní návrhy, které správce daně odmítl provést), bylo z hlediska dosavadního průběhu řízení nepochybné, že žalobce i nadále trvá na provedení svědeckých výpovědí. Tím, že žalovaný odvolací správní úřad se s touto odvolací námitkou náležitě nevypořádal, když v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v podstatě odkázal na závěry projednané zprávy o výsledku vytykácího řízení, zatížil žalovaný odvolací správní úřad vadou, která mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí.

Soud k výše uvedenému považuje za potřebné poznamenat, že bylo na daňových úřadech obou stupňů, aby v případě, že žalobce navrhoval výslech tří konkrétně určených

fyzických osob za účelem prokázání svých vlastních tvrzení ve vytykáacím řízení, žalobce vyzvaly podrobnou a konkrétní výzvou k tomu, aby řádně, určitě a srozumitelně specifikoval, k jakým zcela konkrétním skutkovým otázkám mají být svědci slyšeni, jaké konkrétní skutečnosti mají být jejich výpovědi potvrzeny či vyvráceny a teprve na základě takové výzvy by byl správní úřad oprávněn učinit si úsudek o tom, zda výpovědi mohou či nemohou přinést do daňového řízení nové informace či sloužit za důkaz v daňovém řízení. Jinými slovy byla-li v rámci vytykáacího řízení provedena různá šetření, prováděl-li správce daně šetření a měl-li žalobce za to, že disponuje důkazními prostředky, které jsou schopny konkrétní zjištění daňových orgánů vyvrátit, pak je na žalovaném odvolacím správním úřadu, aby vyzval žalobce k označení, k jakým konkrétním skutečnostem mají být svědci vyslechnuti a jaké konkrétní skutečnosti mají být jejich svědectvím potvrzeny či vyvráceny. Břemeno tvrzení a důkazní břemeno tíží daňový subjekt, přičemž daňový správní úřad má povinnost umožnit daňovému subjektu realizaci těchto břemen. Teprve na základě takto provedeného dokazování v daňovém řízení lze zodpovědět stěžejní otázku, zda u konkrétního množství vybraných výrobků ve smyslu zákona č. 353/2003 Sb., o spotřební dani, ve znění platném pro rok 2007, odvedl žalobce spotřební daň či nikoliv.

Pokud jde o žalobní námitku, v níž žalobce namítal, že účelová činnost správce daně, směřující k podřazení vzniku povinnosti daň přiznat a zaplatit do jiného období než období, vymezeného zákonem, je postupem mimo zákon s vlivem na věcnou správnost meritorního rozhodnutí o věci a s důsledkem a vlivem na zákonnost celého rozhodnutí o vyměření spotřební daně za zdaňovací období v únoru 2007, městský soud důvodnost uvedené žalobní argumentace s žalobcem nesdílí. Podle názoru soudu se v tomto konkrétním projednávaném případě správce daně dozvěděl o rozhodných skutečnostech až v okamžiku, kdy mu rozhodné poznatky byly sděleny orgánem činným v trestním řízení. Teprve v měsíci dubnu 2007 poskytl odbor pátrání, nacházející se v postavení orgánu činného v trestním řízení, důkazy z trestního řízení, což byly právě ty důkazy, z nichž žalobce dovozuje v podané žalobě odlišně od správce daně počátek běhu prekluzivní lhůty daň vyměřit. Důkazy, avizované žalobcem a získané odborem pátrání, byly podle obsahu spisového materiálu orgánem činným v trestním řízení odtajněny ke dni 13. 2. 2007 a toto datum je podle názoru soudu datem, od něhož se odvíjí lhůta pro běh prekluzivní lhůty daň vyměřit, neboť až k tomuto datu se správce daně dozvěděl informace relevantní pro zahájení daňového řízení, jehož výsledkem byl vydaný platební výměr a následně i rozhodnutí žalovaného napadené žalobou. Postup správce daně byl v souladu se zákonem, a pro správnost jeho postupu svědčí zjištěný skutkový stav, tedy že správce daně zjistil existenci nezdaněných vybraných výrobků k měsíci lednu 2007 a nikoli dříve, jak nedůvodně dovozuje v podané žalobě žalobce. Z uvedeného důvodu soud shledal nedůvodnou rovněž žalobní námitku, týkající se uplynutí prekluzivní lhůty práva daňových orgánů daň vyměřit.

Pokud jde o žalobní námitku, směřující k porušení zásady dvojinstančnosti řízení, uvedenou shledal soud rovněž nedůvodnou. Žalobce odkázal na skutečnost, že dne 9. 6. 2009 podal cestou Generálního ředitelství cel návrh podle ustanovení § 5 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků ohledně možné delegace místní příslušnosti, přičemž tomuto návrhu nebyla přiznána důvodnost a Generální ředitelství cel návrhu žalobce nevyhověla.

Pokud je příslušným ustanovením trestního řádu stanoveno, že celní ředitelství je orgánem činným v trestním řízení (ustanovení § 12 odstavce 1 a 2 zákona č. 43/2002 Sb.), pak podle názoru městského soudu nelze automaticky vycházet ze závěru, že v případě, kdy jedno a téže celní ředitelství vystupuje v přípravném řízení trestním jako orgán činný v trestním řízení a zároveň vystupuje v daňovém řízení jako odvolací správní úřad, se jedná o jediný

subjekt, jediný celek. Na tomto místě je třeba přihlídnout k názoru žalovaného, že je nutno odlišovat postavení celního ředitelství v obou zmíněných rovinách a odmítnout výklad žalobce jako účelový, neboť ten by ve svém důsledku znamenal, že po dobu probíhajícího přípravného řízení trestního je fakticky znemožněna činnost správce daně v řízení daňovém. Zásada dvojinstančnosti v projednávané věci porušena nebyla, neboť vytýkácí řízení vedl v souladu se zákonem o správě daní a poplatků příslušný správce daně – Celní úřad v Kolíně – a o jím vydaném platebním výměru rozhodoval věcně a místně příslušný odvolací správní úřad nikoli jako orgán činný v trestním řízení, ale jako organizačně i personálně odlišný odvolací správní úřad.

Konečně pokud se týče poslední žalobní námitky, v níž žalobce namítal, že zásadní podmínkou při procesu dokazování a získávání důkazních prostředků je podmínka, vyjádřená jako povinnost dodržení postupu dle zákona, soud tuto námitku shledal důvodnou. Je nepochybně na místě závěr žalobce o tom, že každý důkazní prostředek musí obsahovat atribut zákonnosti postupu při jeho pořízení a není proto podstatné, v jakém řízení byly získány důkazní prostředky. Městský soud v Praze má za to, že pokud v dané věci je pro posouzení důvodnosti vyměření spotřební daně žalobci v měsíci únoru 2007 podle výsledků vytýkácího řízení jedním z rozhodujících důkazů právní úkon domovní prohlídky, při které byly zajištěny sporné vybrané výrobky, je nesporné, že provedená domovní prohlídka je úkonem podle trestního řádu v řízení trestním. Pokud tedy tato skutečnost nebrání žalovanému, aby výsledek takového právního úkonu využil v řízení daňovém, pak nelze – bez bližšího a podrobnějšího odůvodnění - souhlasit se závěrem žalovaného, vyjádřeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého není odvolací orgán příslušný zodpovědět otázku, zda důkazní prostředky, zajištěné v rámci domovních prohlídek, jsou v souladu se zákonem či nikoliv.

Městský soud v Praze přisvědčil žalobní námitce v tom smyslu, že správní orgán musí posoudit a odůvodnit, zda důkazní prostředek, který v řízení osvědčil jako důkaz a o který opírá své meritorní rozhodnutí, byl získán v souladu se zákonem. Pokud tak neučiní, zatěžuje své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. V dané věci žalobce v řízení namítal a předkládal námitku, kterou popíral zákonnost postupu orgánu veřejné moci při provedení domovní prohlídky, tedy i při zajištění vybraných výrobků, které jsou předmětem vyměření spotřební daně za zdaňovací období únor 2007. Žalobce v řízení před správním orgánem namítal nezákonné provedení domovních prohlídek z důvodu absence neodkladnosti, která podle jeho názoru jako jediná mohla odůvodnit postup, realizovaný Celním ředitelstvím Praha při domovních prohlídkách a zajištění vybraných výrobků, které jsou předmětem daňového řízení.

Žalovaný odvolací správní úřad se však k uvedeným námitkám blíže nevyjádřil a spokojil se pouze s obecným, paušálním odmítnutím důvodnosti této námitky poukazem na to, že prohlídka byla realizována v trestním řízení. Takový způsob vypořádání se s řádnou odvolací námitkou není v souladu s ustanovením § 50 odstavec 3 zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném pro rok 2007, podle něhož odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Vyjdou-li při přezkoumávání najevo skutečnosti odvolatelem sice neuplatněné, ale mající podstatný vliv na výrok rozhodnutí, lze k nim rovněž při rozhodování přihlídnout. Při tom není odvolací orgán vázán návrhy odvolatele a může proto změnit rozhodnutí odvoláním napadené i v neprospěch odvolatele. V rámci odvolacího řízení může odvolací orgán výsledky daňového řízení doplňovat, odstraňovat vady řízení anebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně se stanovením přiměřené lhůty.

Na základě uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba byla podána zčásti důvodně, žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé. Z tohoto důvodu soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil podle ustanovení § 78 odstavec 1 s. ř. s. a současně vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgány jsou právním názorem, vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázány (ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 2.000,- Kč a dále odměna právního zástupce žalobce JUDr. Stanislava Lžičáře, daňového poradce, a jeho hotové výdaje. Výše mimosmluvní odměny v daném případě činí tři úkony právní služby po 2.100,-Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby, účast u jednání soudu) podle ustanovení § 7, § 9 a § 11 odst. 1 vyhlášky č.177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění, a třikrát režijní paušál po 300,- Kč za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Dále byla jako součást odměny zástupce žalobce přiznána 20% daň z přidané hodnoty z celkové odměny za právní zastoupení v částce 1.440,- Kč, neboť městskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že zástupce žalobce je plátcem DPH. Celková výše přiznaných nákladů řízení činí 10.640,-Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám právního zástupce žalobce ve třicetidenní lhůtě k plnění.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a následujících s. ř. s. u Městského soudu v Praze kasační stížnost, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27. ledna 2011

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu